

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce J. P., zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2012, č. j., X v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2016, č. j. 34 Ad 43/2012 – 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2012, č. j. X žalovaná zamítla námitky žalobce proti svému rozhodnutí ze dne 18. 4. 2012, č. j. X, kterým přiznala žalobci od 14. 9. 2011 starobní důchod (5679 Kč) podle § 29 odst. 1, písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a s přihlédnutím k článkům 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

V žalobě žalobce brojil proti rozdělení přiznaného důchodu na dílčí český a dílčí slovenský důchod a proti hodnocení určitých dob pojištění jako slovenských. Namítal rovněž, že správní orgány neprovedly žádné dokazování ke zjištění sídla jeho zaměstnavatele ke dni 31. 12. 1992, respektive sídla organizační složky, v níž byl stěžovatel zaměstnán. Zaměstnavatelem bylo Regionální ředitelství Zlín jako organizační složka Poistovni Otčina, a. s. Žalobce též namítal, že žalovaná měla aplikovat čl. 11 odst. 5 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, která byla publikována jako sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 228/1993 Sb. (dále

„Smlouva“), a dobu pojištění od 1. 1. 1993 do 31. 5. 1993 započítat žalobci jako dobu českou.

Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) žalobu žalobce zamítl, jeho rozhodnutí však bylo ke kasační stížnosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 Ads 82/2013 – 30. Věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení a bylo mu uloženo doplnění dokazování ohledně existence organizační složky žalobcova zaměstnavatele (regionální ředitelství Zlín). Zjištění zápisu uvedené organizační složky žalobcova zaměstnavatele do obchodního rejstříku Nejvyšší správní soud akcentoval jako určující pro hodnocení dob pojištění jako dob českých či slovenských. Zároveň bylo krajskému soudu uloženo, aby se zabýval žalobcovou námitkou diskriminačního hodnocení jeho dob pojištění jako slovenských a namítaným vadným zjištěním skutkového stavu žalovanou.

V novém řízení o žalobě krajský soud vyžádal výpisy ze slovenského obchodního rejstříku a veškeré listiny obsažené ve spise rejstříkového soudu. Z usnesení představenstva a. s. Poistovna Otčina, Nitra ze dne 30. 11. 1992 soud zjistil, že bylo jednáno a rozhodováno o vytvoření Odštěpného závodu Poistovni Otčina ve Zlíně. Usnesením z téhož dne představenstvo zřídilo odštěpný závod Zlín. Dne 18. 3. 1993 byla v českém obchodním rejstříku zapsána organizační složka podniku Poistovna Otčina, a. s., Nitra, odštěpný závod Zlín, Záramí 88. Shodný údaj vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze. Uvedené listiny prokazují, že ke dni 31. 12. 1992 nebyl subjekt Poistovna Otčina, a. s. Nitra, odštěpný závod Zlín, zapsán v českém ani slovenském obchodním rejstříku.

Krajský soud tedy vyšel z čl. 20 odst. 1 Smlouvy a čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, publikovaného jako sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 117/2002 Sb. m. s. (dále „správní ujednání“). Uvedl, že Regionální ředitelství Zlín Poistovny Otčina, a.s. bylo zapsáno v obchodním rejstříku na území České republiky ode dne 18. 3. 1993, respektive nebylo zapsáno v obchodním rejstříku ani na území České ani na území Slovenské republiky v době trvání ČSFR, respektive ke dni 31. 12. 1992. Zaměstnavatelem žalobce tudíž k 31. 12. 1992 byla Poistovna Otčina, a.s. Nitra, se sídlem Nitra, Štefánikova trieda 88, Slovenská republika, zapsaná v obchodním rejstříku Obvodního soudu Bratislava, což je rozhodná skutečnost pro aplikaci čl. 20 Smlouvy. Žalovaná proto rozhodla o dobách pojištění žalobce do 31. 12. 1992 v souladu se zákonem, neboť sídlo zaměstnavatelské organizace žalobce ke dni 31. 12. 1992 bylo na území Slovenské republiky.

Jistá diskriminace žalobce byla odstraněna rozhodnutím ministra práce a sociálních věcí ze dne 17. 10. 2012 o odstranění tvrdosti zákona. Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 1. 2013 zprostředkovaně převzala výplatu starobního důchodu žalobce od 1. 1. 2013. Důchod je žalobci vyplácen výlučně podle českých právních předpisů.

K poslední námitce žalobce soud uvedl, že mu doba od 1. 1. 1993 byla hodnocena jako česká a doba od 1. 5. 1993 do 31. 5. 1993 jako slovenská. Na základě rozhodnutí o

pokračování

převzetí výplaty starobního důchodu žalovaná hodnotila tyto doby jako české. Námitku proto shledal soud nedůvodnou a žalobu zamítl.

Kasační stížností napadá žalobce (dále „stěžovatel“) rozsudek krajského soudu z důvodů odpovídajících kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Stěžovatel zdůraznil, že byl vždy občanem České republiky, měl vždy trvalé bydliště výlučně na území České republiky, se Slovenskem není nijak svázán a během svého pracovního života nikdy nemigroval. Ke dni rozdělení ČSFR měl uzavřenu pracovní smlouvu (respektive dodatky k ní) s organizační složkou Poistovny Otčina, a. s., Regionální ředitelství Zlín, která byla založena již 30. 11. 1992, návrh na zápis do obchodního rejstříku byl podán 18. 12. 1992 a soud o něm rozhodl až 18. 3. 1993, což nemůže jít k tíži stěžovatele. Stěžovatel též poukazuje na skutečnost, že rozhodnutími Ministerstva financí ze 7. 10. 1991 a 10. 7. 1992 byla Poistovni Otčina udělena povolení k podnikání na území České republiky. Na základě uvedeného byl stěžovatel přesvědčen, že ke dni rozdělení federace byl zaměstnancem organizační složky Poistovny Otčina se sídlem ve Zlíně, tedy v české části federace. Žalobce je znevýhodněn oproti jiným občanům jen v důsledku zániku a rozdělení někdejší ČSFR. Stěžovatel odkázal na judikaturu Ústavního soudu ve věci tzv. slovenských důchodů, z níž dovozuje svou diskriminaci a tvrdí, že dle uvedené judikatury je irrelevantní místo sídla zaměstnavatele v době rozdělení ČSFR. Rovněž zdůraznil, že rozhodnutím ministra práce a sociálních věcí o odstranění tvrdosti zákona nebyla v jeho případě odstraněna diskriminace založená rozhodnutím žalované o přiznání důchodu, pokud jde o období před 1. 1. 2013, kdy bylo započato s vyplácením jeho důchodu podle českých předpisů.

Krajský soud se podle názoru stěžovatele rovněž dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, že měl být aplikován čl. 11 odst. 5 Smlouvy. Z přehledu dob pojištění přitom vyplývá, že doba pojištění stěžovatele na Slovensku byla pouze od 20. 7. 1992 do 30. 4. 1993 a od 1. 5. 1993 do 31. 5. 1993, nečinila proto jeden rok a podle uvedeného ustanovení Smlouvy měla tedy být hodnocena jako doba česká. Závěrem žalobce navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že podle čl. 15 správního ujednání se rozumí sídlem zaměstnavatele adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku, a je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky. Podle čl. 20 Smlouvy se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR. „Poistovna Otčina, a.s. Nitra – Odštěpný závod Zlín“ byla přitom do obchodního rejstříku zapsána až od 18. 3. 1993, což stěžovatel nerozporuje.

Z čl. 11 odst. 5 Smlouvy nelze v posuzované věci stěžovatele vycházet. V jeho případě se totiž, s ohledem na sídlo centrály Poistovny Otčina, a. s. Nitra, doby zabezpečení získané na území ČSFR před 1. 1. 1993 považují za slovenské doby zabezpečení (pojištění). Potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod byla tedy splněna pouze s přihlédnutím ke slovenským dobám pojištění. Stěžovatel tedy získal na území Slovenské republiky delší dobu pojištění, než jeden rok, proto nelze citované

ustanovení Smlouvy aplikovat. Stěžovateli byla pro nárok a výši slovenského důchodu hodnocena doba pojištění získaná před 1. 1. 1993 a též doba pojištění získaná od 1. 5. 1993 do 31. 5. 1993.

Žalovaná poukázala na skutečnost, že stěžovateli je od 1. 1. 2013 na základě rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí a navazujícího rozhodnutí žalované vyplácen starobní důchod podle českých předpisů. Pro stanovení výše důchodu tak je hodnocena i doba pojištění stěžovatele získaná před rozdělením ČSFR jako česká doba pojištění. Doba pojištění získaná na Slovensku po 31. 12. 1992 byla z rozhodného období pro stanovení osobního vyměřovacího základu vyloučena. K námitkám stěžovatele, že uvedené nedopadá na období výplaty důchodu před 1. 1. 2013, žalovaná uvedla, že při zprostředkované výplatě důchodu může dojít k vyplácení důchodu ve výši podle českých předpisů až po zastavení výplaty slovenského starobního důchodu. Žalovaná rovněž poukázala na aktuální právní úpravu problematiky dorovnávacího přídatku některým poživatelům českého a slovenského starobního důchodu obsaženou v § 106a zákona o důchodovém pojištění. Zároveň upozornila na fakt, že podle čl. II zákona č. 274/2013 Sb. nárok na dorovnávací přídatek vzniká nejdříve dnem nabytí účinnosti citovaného zákona (tedy 1. 12. 2013), i když podmínky stanovené pro vznik nároku na příspěvek byly splněny před tímto dnem. Dle důvodové zprávy by zpětné doplácení dorovnání představovalo neúměrné zvýšení výdajů státního rozpočtu. Žalovaná upozorňuje, že stěžovateli by podle platné právní úpravy vznikl nárok na dorovnávací přídatek nejdříve až od 1. 12. 2013, zatímco zprostředkovaná výplata je mu poskytována již od 1. 1. 2013. Závěrem proto žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že je nyní přezkoumáváno druhé rozhodnutí krajského soudu poté, kdy jeho první rozhodnutí bylo zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, posoudil Nejvyšší správní soud nejprve otázku přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.) V té souvislosti ovšem nemohl přehlédnout povahu zrušovacího rozhodnutí, vycházejícího především z nezbytnosti doplnit dokazování v rozsahu potřebném pro odpovídající věcné posouzení uplatněného nároku. Podle stabilizované judikatury tohoto soudu v takovém případě nelze považovat následující kasační stížnost za nepřipustnou, neboť by tím bylo stěžovateli odepřeno právo na věcný přezkum napadeného rozhodnutí (viz například usnesení ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy také věcně projednatelná. Následně přezkoumal Nejvyšší správní soud důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Vývoj judikatury v problematice tzv. *slovenských důchodů* shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 Ads 175/2015 - 23, publikovaném pod č.

pokračování

3375/2016 Sb. NSS, na něž v podrobnostech odkazuje i v této věci (citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná z <http://www.nssoud.cz>). Z uvedeného shrnutí vývoje judikatury Ústavního soudu i z posledního nálezu Ústavního soudu na uvedené téma ze dne 5. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 2524/10 (citovaná judikatura Ústavního soudu je dostupná z <http://nalus.usoud.cz> vyplývá, že smyslem, který tato judikatura sledovala, bylo přiznání dorovnání (vyrovnávacího příspěvku) občanům České republiky, kterým byl na základě aplikace čl. 20 Smlouvy vyplácen dílčí slovenský důchod. Do problematiky tzv. slovenských důchodů následně vstoupil i Soudní dvůr Evropské unie (viz rozsudek ze dne 22. 6. 2011, C-399/09, *Landtová proti České správě sociálního zabezpečení*). Na další vývoj judikatury Ústavního soudu (zejména nálezy ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 5/12) pak reagoval zákonodárce aktuálně právě přijetím zákona č. 274/2013 Sb., kterým byly nově upraveny podmínky nároku na novou dávku – dorovnávací přídavek.

Se stěžovatelem nelze souhlasit v tom, že na základě judikatury Ústavního soudu by bylo třeba považovat sídlo jeho zaměstnavatele ke dni rozdělení ČSFR za irrelevantní. Ostatně rovněž v nálezu ze dne 5. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 2524/10 sám Ústavní soud konstatoval, že „výklad čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení a čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění této smlouvy, vycházející z územního hlediska, (tj. při stanovení příslušnosti k hodnocení doby zabezpečení získané před 1. 1. 1993, bylo rozhodující sídlo zaměstnavatele, a měl-li odštěpné závody či organizační složky, pak jejich sídlo), je z ústavněprávních hledisek akceptovatelný, avšak toliko v kombinaci s dalšími opatřeními, reflektujícími požadavek rovnosti, který plyne z čl. 3 Listiny.“ Ústavní soud rovněž zdůraznil, že ochranu ústavně zaručených práv bývalých zaměstnanců federálních podniků a dalších zaměstnavatelů, jejichž ústřední orgány sídlily na území jednoho z členských států bývalé federace, avšak současně disponovaly organizačními jednotkami na území druhého státu, nelze činit bez ohledu na účel, který sledovala ustanovení mezinárodních smluv upravující rozdělení břemene nákladů na důchodové systémy obou nově vzniklých států. Proto nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že žalovaná měla již při rozhodování o přiznání jeho starobního důchodu v podstatě zcela pominout čl. 20 Smlouvy a příslušná ustanovení správního ujednání a jeho doby pojištění získané před zánikem ČSFR hodnotit automaticky jako doby české.

Žalovaná aplikovala čl. 20 Smlouvy a čl. 15 správního ujednání a za situace, kdy stěžovatel v době rozdělení ČSFR pracoval pro slovenského zaměstnavatele, hodnotila jeho doby pojištění získané před rozdělením ČSFR jako doby slovenské. Čl. 11 odst. 5 Smlouvy přitom žalovaná aplikovat nemohla, protože v důsledku postupu podle čl. 20 Smlouvy byly (kromě doby pojištění od 1. 5. 1993 do 31. 5. 1993) též doby pojištění stěžovatele od 1. 9. 1964 do 31. 12. 1992 hodnoceny jako slovenské. K účelu čl. 11 odst. 5 Smlouvy se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 19. 1. 2006, č. j. 4 Ads 65/2004 – 64, v němž uvedl, že toto ustanovení míří na případy, kdy doba zabezpečení ve druhém smluvním státě je kratší než jeden rok a nárok na důchod vůči nositeli zabezpečení tohoto státu by vůbec nevznikl. Aby tato doba nezůstala nezhodnocena, je zde dána možnost započtení takové doby tím smluvním státem, který přiznává důchod. Jestliže by tedy stěžovatel nezískal na území ČR celý kalendářní rok zaměstnání (pojištění), ale získal by například pouze 300 dnů zaměstnání (pojištění), nemohla by být tato doba zhodnocena českým nositelem pojištění, a proto by přicházela v úvahu možnost postupu podle čl. 11

odst. 5 Smlouvy a dobu oněch 300 dnů by započel slovenský nositel pojištění, tedy ten, který přiznává důchod, aby tato doba vůbec mohla být započtena.

Jak je patrné z výše uvedeného, čl. 11 odst. 5 Smlouvy na případ stěžovatele nedopadal, neboť po zhodnocení jeho dob pojištění předcházejících rozdělení ČSFR jako slovenských dob dle čl. 20 Smlouvy, získal na území Slovenské republiky dobu pojištění výrazně přesahující jeden rok a tato doba tedy mohla být zhodnocena slovenským nositelem pojištění pro přiznání dílčího slovenského důchodu.

Pokud jde o skutková zjištění krajského soudu ohledně sídla zaměstnavatele stěžovatele, stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje zjištění krajského soudu, že k zápisu organizační složky zaměstnavatele „Poistovna Otčina, a.s. Nitra – Odštěpný závod Zlín“ do obchodního rejstříku došlo až po 31. 12. 1992 (konkrétně 18. 3. 1993). Čl. 15 odst. 1 správního ujednání výslovně stanoví, že *„[s]ídlem zaměstnavatele se rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.“* V případě stěžovatele nebyla k rozhodnému dni, kterým je dle čl. 20 odst. 1 Smlouvy den rozdělení ČSFR, zapsána organizační složka Poistovny Otčina a. s. Nitra do obchodního rejstříku. Proto ji nelze považovat za zaměstnavatele stěžovatele ke dni rozdělení ČSFR ve smyslu shora citovaných ustanovení Smlouvy a správního ujednání. Žalovaná tedy správně aplikovala Smlouvu a správní ujednání, když dospěla k závěru, že zaměstnavatel stěžovatele ke dni rozdělení ČSFR měl sídlo na Slovensku a správně aplikovala čl. 20 odst. 1 Smlouvy při hodnocení dob pojištění získaných stěžovatelem před rozdělením ČSFR. Na tom nemůže ničeho změnit ani fakt, že zaměstnavateli stěžovatele bylo vydáno již v roce 1991 a 1992 povolení k podnikání na území České republiky. Tento fakt z hlediska aplikace citovaných ustanovení Smlouvy a správního ujednání nehraje žádnou roli. Rovněž nelze zohlednit fakt, že k zápisu organizační složky do obchodního rejstříku došlo až 18. 3. 1993, byť návrh na zápis byl podán již 18. 12. 1992, neboť dikce shora citovaného čl. 15 odst. 1 správního ujednání je v tomto ohledu jednoznačná.

Nelze však zcela pominout legitimní očekávání stěžovatele vyplývající z toho, že byl osobou pracující a žijící po celou dobu svého aktivního profesního života na území České republiky. Na druhou stranu, jak uvedl Ústavní soud ve shora citovaném nálezu ze dne 5. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 2524/10, nelze ani ignorovat účel, který sledovala ustanovení mezinárodních smluv upravující rozdělení břemene nákladů na důchodové systémy obou nově vzniklých států. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že převzetí výplaty českým nositelem pojištění na základě rozhodnutí ministra o odstranění tvrdosti zákona, představuje v případě stěžovatele opatření, které dostatečně reflektuje požadavek na rovnost v právech, vyplývající z čl. 3 Listiny základních práv a svobod. Aplikaci územního hlediska vyplývajícího z čl. 20 odst. 1 Smlouvy a čl. 15 odst. 1 správního ujednání tedy považuje Nejvyšší správní soud v posuzované věci za ústavně konformní. Nelze pominout ani fakt, že stěžovatel je v důsledku převzetí výplaty svého starobního důchodu žalovanou fakticky ve výhodnějším postavení, než v jakém by byl, pokud by jeho situace byla řešena způsobem, který předpokládá zákon a který je výsledkem ústavního dialogu mezi zákonodárcem a vrcholnými soudními instancemi, tedy poskytnutím

pokračování

dorovnávacího přídavku. Stěžovateli je nyní vyplácen starobní důchod v plné výši podle českých předpisů, a to od 1. 1. 2013, zatímco pokud by jeho situace byla řešena podle § 106a a následujících zákona o důchodovém pojištění, mohl by mu být dorovnávací přírůvek (při splnění podmínek pro vznik nároku na tuto dávku) vyplácen nejdříve od 1. 12. 2013 (srovnej čl. II odst. 1 zákona č. 274/2013 Sb.). V kontextu uvedené argumentace je třeba rovněž připomenout, že právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří je jedním z práv, jichž se lze v souladu s čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod domáhat pouze v mezích zákonů, která tato práva provádějí, za podmínky dodržení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 Ads 175/2015 – 23).

K námitce nepřezkoumatelnosti závěru krajského soudu o nedůvodnosti žalobní námitky stěžovatele, že měl být aplikován čl. 11 odst. 5 Smlouvy, Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozsudku krajského soudu vyplývá, jak soud o této námitce uvážil. Závěr krajského soudu o nedůvodnosti této námitky byl správný, i když jeho argumentaci Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zkorigoval.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyly v posuzované věci dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti ve vztahu ke stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaná podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti bez ohledu na procesní úspěšnost v řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu